

Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ Χ.Α. ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ - ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ ΚΟΡΥΦΩΝΕΤΑΙ: ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ Η ΑΤΙΜΩΡΗΣΙΑ ΞΑΝΑ;

Κώστας Παπαδάκης

Η δίκη της Χρυσής Αυγής επιτέλους τελειώνει.

Μετά από πεντέμισι σχεδόν χρόνια (έναρξη 20/4/2015 και 445 συνεδριάσεις) ένα ελάχιστο μέρος υπολείπεται για να ολοκληρωθεί η ακροαματική διαδικασία. Εάν στις προσεχείς δικασίμους 27/8, 28/8 και 31/8/2020 δεν ολοκληρώσουν τις αγορεύσεις τους οι τέσσερις τελευταίοι συνήγοροι υπεράσπισης των κατηγορουμένων, ασφαλώς θα το πράξουν σε προσεχείς δικασίμους των αρχών Σεπτεμβρίου 2020 και στην συνέχεια η πρόεδρος θα αναγγείλει την ημερομηνία, κατά την οποία θα κληθούν οι παράγοντες της δίκης για να ακούσουν την απόφαση.

Τότε θα κριθεί εάν υφίσταται εγκληματική οργάνωση και αν τα συνεκδικαζόμενα αξιόποινα περιστατικά και δεκάδες άλλα αποτελούν τυχαία και ασύνδετα μεταξύ τους συμβάντα ή εκπορεύονται από τους σκοπούς της εγκληματικής οργάνωσης Χρυσή Αυγή, υλοποιούνται μέσα στο πλαίσιο των σκοπών της και από μέλη, τα οποία διαπαιδαγωγούνται για να διαπράττουν αξιόποινες πράξεις.

Τότε θα κριθεί εάν οι ποινικές ευθύνες για μία ακόμη φορά θα εξαντληθούν στα εκτελεστικά όργανα ή επιτέλους θα διαπεράσουν όλο το φάσμα της ιεραρχίας της εγκληματικής οργάνωσης και θα αποδοθούν ανάλογα με τη βαρύτητα της ενοχής.

Την ημέρα εκείνη η ιστορία θα γράψει, αν και αυτήν την φορά μία δίκη τελειώνει με ουσιαστική ατιμωρησία της φασιστικής βίας στην Ελλάδα ή αν η δικαστική εξουσία κάτω από την πίεση του συντριπτικού αποδεικτικού υλικού επιτέλους θα αποδώσει δικαιοσύνη και θα ανταποκριθεί στο κοινωνικό αίτημα για έννομη προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών, που έπληξε σκόπιμα, μεθοδευμένα και με την ανοχή των κρατικών μηχανισμών η τραμπούκικη και εγκληματική δράση της Χρυσής Αυγής.

Οι συνήγοροι πολιτικής αγωγής έχουμε ολοκληρώσει το θεσμικό μας ρόλο στην δίκη.

Πήραμε την πρωτοβουλία να συμμετάσχουμε ως συνήγοροι πολιτικής αγωγής συγκρουόμενοι με ιδεοληψίες, προκαταλήψεις, υπαινιγμούς και ανησυχίες για στήριξη του κράτους καταστολής και των τρομονόμων και κηρύγματα για θεσμικές αυταπάτες. Στα πεντέμισι χρόνια της παρουσίας μας στην δίκη δεν μένει αμφιβολία, ότι η επιλογή αυτή ήταν η σωστή, αφού η συμμετοχή μας την ανέδειξε και δεν δικαίωσε τους παραπάνω κινδύνους.

Δώσαμε μάχες και πετύχαμε σοβαρές πολιτικές νίκες με κορωνίδα την κατάκτηση του δικαιώματος παράστασης πολιτικής αγωγής κατά των δραστών εναντίων των θυμάτων που εκπροσωπούν, όχι μόνο για τα επιμέρους αδικήματα, αλλά και για το αδίκημα της ένταξης των δραστών στην εγκληματική οργάνωση Χρυσή Αυγή, πράγμα το οποίο μας νομιμοποιούσε να έχουμε λόγο για το σύνολο του αντικειμένου της δίκης.

Προσπαθήσαμε και συμβάλαμε στην ανάδειξη του αποδεικτικού υλικού παρά τα εμπόδια των συνηγόρων υπεράσπισης και δυστυχώς συχνά την άρνηση του δικαστηρίου είτε να μας επιτρέψει την κατάθεση αποδεικτικών στοιχείων είτε την υποβολή ερωτήσεων και παρατηρήσεων σε μάρτυρες και έμμεσα σε κατηγορουμένους.

Διεξαγάγαμε την δίκη με αρχές, με απόλυτο σεβασμό στα δικαιώματα των κατηγορουμένων και στις αρχές της διεξαγωγής της δίκης με ενδεικτικό παράδειγμα την μη νομιμοποίηση των προστατευόμενων μαρτύρων με την υποβολή ερωτήσεων, αφού προηγουμένως απορρίφθηκε το αίτημα μας να κληθούν οι μάρτυρες αυτοί να εμφανιστούν εκούσια και επώνυμα στο δικαστήριο για να μην υπάρχει ανωνυμία.

Λειτουργήσαμε με αυτοτέλεια απέναντι στο δικαστήριο χωρίς να επαφθούμε ουδέτερα στην κρίση του και να αποφεύγουμε την κριτική ακόμα και την καταγγελία λαθεμένων επιλογών του.

Δώσαμε με συνέχεια και συνοχή την μακρόχρονη μάχη της δημοσιότητας της δίκης, της μεταφοράς της από την εξορία του Κορυδαλλού στο Εφετείο και φυσικά την μάχη της επιτάχυνσης, που αν δεν είχε στεφθεί με επιτυχία, τουλάχιστον τα δύο τελευταία χρόνια, η δίκη θα αργούσε πολύ ακόμα να τελειώσει.

Αντιμετωπίσαμε τις προκλήσεις από μέρους ορισμένων συνηγόρων υπεράσπισης, τις προσωπικές επιθέσεις και τους υπαινιγμούς που δυστυχώς πάντοτε διατυπώνονταν με την ανοχή της προέδρου, που αντίθετα με την κατασταλτικότητα που επεδείκνυε προς την πλευρά των συνηγόρων πολιτικής αγωγής, υπήρξε πάντοτε ανεκτική σε όλες τις εκφάνσεις του λόγου των συνηγόρων υπεράσπισης.

Αναπτύξαμε το υψηλότερο δυνατό επίπεδο ενότητας και συνεργασίας μεταξύ μας παρά τις πολιτικές διαφορές και δεν ενδώσαμε στην προσπάθεια υποδαύλισης τους από παράγοντες της υπεράσπισης.

Δεν περιορίσαμε τον ρόλο μας μέσα στο χώρο του δικαστηρίου, άλλα βγήκαμε και στην κοινωνία σε συνεντεύξεις τύπου, συναντήσεις, εκδηλώσεις ενημερωτικού χαρακτήρα, κινητοποιήσεις και άλλα, εκπληρώνοντας τον ρόλο της ως θεσμικού παράγοντα παρέμβασης του αντιφασιστικού κινήματος στην δίκη της Χ.Α. Αυτό το τελευταίο ενόχλησε περισσότερο από όλα. Γιατί ήταν το σημαντικότερο.

Ωστόσο, ο ρόλος της πολιτικής αγωγής, θεσμικά τουλάχιστον έχει εξαντληθεί. Από τις 12/2/2020, όταν παραδόθηκε το μικρόφωνο στους συνηγόρους υπεράσπισης που έχουν τον τελευταίο λόγο, η παρουσία της στο δικαστήριο περιορίζεται σε ρόλο παρατηρητή και καταγραφέα των αγορεύσεων των συνηγόρων υπεράσπισης, στις οποίες μάταια αναζητά μία πειστική και τεκμηριωμένη απάντηση στις δικές της αγορεύσεις. Δικαίωμα δευτερολογίας δεν προβλέπεται ότι θα προκύψει.

Ο ρόλος των συνηγόρων λοιπόν τελείωσε. Είναι η ώρα του ρόλου του λαού, του αντιφασιστικού κινήματος, των φορέων, των συνδικάτων, των εργαζομένων, της νεολαίας, των μεταναστών, των αντιφασιστών, των δημοκρατών.

Όλων εκείνων που υπήρξαν ή εν δυνάμει μπορεί να γίνουν θύματα της Χρυσής Αυγής και της φασιστικής εγκληματικής δράσης.

Όλων εκείνων των πολλών χιλιάδων που στήριξαν τα χρόνια αυτά με την παρουσία τους στην δίκη και σε αντιφασιστικές εκδηλώσεις τον αγώνα και την προσπάθεια μας. Το αναμφισβήτητο γεγονός, ότι ο φασισμός δεν αντιμετωπίζεται με δικαστικές αποφάσεις, αλλά με λαϊκούς αγώνες δεν πρέπει να οδηγήσει ξανά ένα μέρος του κινήματος σε υποβάθμιση της σημασίας του αποτελέσματος της δίκης.

Είναι νωρίς για να κάνουμε απολογισμό της ιστορίας της δίκης, γιατί η δίκη διαρκεί ακόμα και η ιστορία γράφεται. Στο χέρι μας είναι ως

υποκείμενα της ιστορίας και εμείς να συμβάλουμε για να γραφτεί αυτήν την φορά σωστά

Ακόμα και αν η Χρυσή Αυγή δεν κατάφερε να αναδειχθεί ξανά ως κοινοβουλευτική δύναμη, ακόμα και αν τριχοτομήθηκε, ακόμα και αν στο τελευταίο χρονικό διάστημα οι προτεραιότητες άλλαξαν, ακόμα και αν η πολιτικής φαίνεται να βρίσκει φιλοξενία σε όμορα πολιτικά κόμματα, η λαϊκή απαίτηση για καταδίκη της ναζιστικής εγκληματικής βίας πρέπει να παραμείνει ανυποχώρητη και να εκφραστεί με κάθε δυνατό κινηματικό τρόπο τον Σεπτέμβριο 2020.

Ο Σεπτέμβριος 2020 έτσι και αλλιώς είναι ένας μήνας θερμός από άποψη κινηματικών εκδηλώσεων. Ξεκινάει με την ετήσια εργατική συγκέντρωση στην Δ.Ε.Θ., συνεχίζεται με τις κινητοποιήσεις τις επετείους του Ζακ Κωστόπουλου και του Παύλου Φύσσα, ενώ αναμένεται και η διοργάνωση του Pride Festival τον ίδιο μήνα.

Το ποτάμι της οργής του αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος, θα πρέπει να συναντηθεί με το εργατικό κίνημα στο πλαίσιο μίας μεγάλης κινητοποιήσεως που ετοιμάζεται για την ημέρα που θα εκδοθεί η απόφαση για να μην δοθεί σε κανέναν το δικαίωμα να θεωρήσει ότι η επιχείρηση υποβάθμισης της δίκης της Χρυσής Αυγής έχει περάσει και ότι ο κόσμος έχει πάψει πια να ενδιαφέρεται για το αποτέλεσμα της δίκης. Ενωτικά και αποφασιστικά, χωρίς χωριστές εκδηλώσεις. Όσοι προσπαθούν να εγκλωβίσουν το αντιφασιστικό κίνημα σε πλατφόρμες και να τα ταυτίσουν με τη γραμμή και τον εαυτό τους προσφέρουν κακές υπηρεσίες και στα δύο.

Ας αναλογιστούμε τι θα συμβεί αν τα Τάγματα Εφόδου αισθανθούν την ασυλία να ξαναβγαίνουν στους δρόμους και να τρομοκρατούν νομιμοποιημένα με τη βούλα του δικαστηρίου και την «Αντιτρομοκρατική» και τις λοιπές αστυνομικές δυνάμεις να τις κοιτούν αδιάφορα, όπως και το 2012-2013 και να ασχολούνται με την καταστολή και τις σκευωρίες ενάντια στο «άλλο άκρο».

Ας αναλογιστούμε ποιες θα είναι οι συνέπειες μίας πολιτικής, νομικής και ηθικής δικαίωσης της Χρυσής Αυγής στην περίπτωση που η δικαστική απόφαση κρίνει ότι δεν αποτελεί εγκληματική οργάνωση και αθώσει όλους τους κατηγορούμενους για ένταξη και διεύθυνση σε αυτήν. Αν δηλαδή οι ευθύνες θα περιοριστούν όπως προανέφερα στα εκτελεστικά όργανα, και το υπερασπιστικό τους αφήγημα, ότι πρόκειται για μία πολιτική δίωξη ενορχηστρωμένη από όλο το πολιτικό φάσμα (Νέα Δημοκρατία μέχρι Κ.Κ.Ε., μέχρι ΑΝΤΑΡΣΥΑ) δικαιωθεί από την «ανεξάρτητη δικαιοσύνη». Έτσι αποκαλούν μέχρι σήμερα το δικαστήριο που θα εκδώσει την απόφαση οι συνήγοροι υπεράσπισης, ανταγωνιζόμενοι ο ένας τον άλλο σε φιλοφρονήσεις και καλά λόγια για την πρόεδρο και την εισαγγελέα, ενώ μερικοί δεν διστάζουν να χαρακτηρίζουν επίορκους τους εισαγγελείς και ανακριτές της προδικασίας και να συνδέουν τις δικαιοδοτικές τους κρίσεις με υποδείξεις της κυβέρνησης Σαμαρά και να υπαινίσσονται παρεμβάσεις Υπουργών για την προφυλάκιση των κατηγορουμένων.

Ωστόσο, ούτε η ιστορία γράφεται με θεωρίες συνωμοσίας, ούτε η άσκηση δικαστικής εξουσίας αποτελεί ζήτημα παραδικαστικών κυκλωμάτων. Είναι προφανές, ότι ένα μέρος εισαγγελέων και δικαστών και στην προδικασία και τώρα, επιχειρεί να παραδώσει στο απυρόβλητο τους κατηγορούμενους της Χρυσής Αυγής με διάφορα νομικά προσχήματα. Αυτό οφείλεται στην εγγενή φύση της δικαστικής εξουσίας και τους οργανικούς, ταξικούς και ιδεολογικούς της δεσμούς με το κράτος και τους λοιπούς κατασταλτικούς μηχανισμούς. Αυτά την προσανατολίζουν να αντιμετωπίζει την αριστερά ως εχθρό και τη φασιστική και παρακρατική βία με ανοχή. Το έχουμε καταγγείλει, το έχουμε αναδείξει και έχουμε αντιπαρατεθεί με αυτό, όχι με όρους κουτσομπολιού και προσωπικής μομφής, αλλά με όρους ουσιαστικής νομικής και πολιτικής αντιπαράθεσης. Και θα έχουμε να πούμε και πολλά περισσότερα, όταν εκδοθεί, ιδίως όταν συνταχθεί εγγράφως το σκεπτικό της απόφασης του δικαστηρίου, που θα θυμίσω για μία φορά ακόμα, ότι αν είναι αθωωτική δεν μπορεί να προσβληθεί από την πολιτική αγωγή, παρά μόνο από τον προϊστάμενο

της Εισαγγελίας, μόνο εφόσον δεν είναι ομόφωνη. Ενώ μία ομόφωνη αθωωτική απόφαση είναι και τυπικά τελεσίδικη. Η αδιαπραγμάτευτη εκδήλωση της απαίτησης για καταδίκη των νεοναζί δολοφόνων αποτελεί απαραίτητο όρο για να βάλουν η δημοκρατική κοινωνία το αντιφασιστικό κίνημα την σφραγίδα τους στο τέλος αυτής της υπόθεσης.

Είναι νωρίς για να κάνουμε απολογισμό της ιστορίας της δίκης, γιατί η δίκη διαρκεί ακόμα και η ιστορία γράφεται. Ο μαραθώνιος τελειώνει και πρέπει να είμαστε δυνατοί μέχρι το τέλος για να κόψουμε το νήμα. Στο χέρι μας είναι ως υποκείμενα της ιστορίας και εμείς να συμβάλουμε για να γραφτεί αυτήν την φορά σωστά και στο δίλημμα δικαιοσύνη ή ατιμωρησία ξανά, η δικαστική απόφαση να μην επικυρώσει την δεύτερη απάντηση.

Αθήνα, 31/7/2020

Κώστας Παπαδάκης